

Frankrig og Tyskland, der flere gange havde ført til krig. De frie lande var imidlertid klar over faren og arbejdede på at overvinde den. Selvom forhandlingerne om Koreaspørgsmålet i Genève ikke havde ført til noget positivt resultat, havde USA dog ikke opgivet håbet om, at en løsning skulle kunne findes. Freden i Indokina var blevet købt for en meget høj pris, og det endelige resultat lå endnu hen i det uvisse. Eet resultat var dog, at de nationer, der har interesser i Sydøstasien, var blevet klar over betydningen af et kollektivt forsvar mod yderligere aggression. Dette havde ført til undertegnelsen af Manila-pagten og af Stillehavspagten. Dette dokument proklamerede principperne om selvbestemmelsesret, selvstyre og uafhængighed, og hermed skulle der være håb om en gang for alle at gøre en ende på myten om Vestens og Østens uførenelighed.

Om nedrustningsproblemet udtalte Foster Dulles, at Sovjetunionens optræden under nedrustningsforhandlingerne syntes at vise, at man fra russisk side ikke i øjeblikket nærrede noget alvorligt ønske om at forhandle om dette spørgsmål. USA ville dog fortsat håbe, at Rusland til slut ville beslutte sig til at samarbejde om et konstruktivt program. USA ville aldrig opgive troen på, at international fred var et opnåeligt mål. Det var på denne forudsætning, at USA baserede sin politik, der gik ud på med trofasthed og stadighed at fremme fredens sag.

Mod slutningen af sin tale fremsatte Foster Dulles, idet han erindrede om præsident Eisenhowers tale på forrige års plenarforsamling om oprettelse af en international atompulje, forslag om, at 9. plenarforsamling optog spørgsmålet om internationalt samarbejde om fredelig udnyttelse af atomenergien til behandling. Den amerikanske regering havde i den forløbne tid forhandlet med andre interesserede regeringer, herunder navnlig den sovjetrussiske, om planens gennemførelse. Medens de andre regeringer i princippet havde godtaget planen, havde den sovjetrussiske regering stillet sig på det standpunkt kun at ville samarbejde om en fredelig udnyttelse af atomkraften, såfremt den frie verden på forhånd gav ubetinget afkald på at benytte atomvåben

i en væbnet konflikt. USA var naturligvis villig til at genoptage forhandlingerne med Sovjetunionen, men man ville ikke udsætte sagens behandling iøvrigt af hensyn dertil.

Foster Dulles redegjorde derpå for planens indhold. Herom og om sagens videre behandling på plenarforsamlingen henvises til vedkommende afsnit i det følgende.

Canadas udenrigsminister, Lester B. Pearson, understregede i sin tale betydningen af præsident Eisenhowers initiativ til oprettelse af en international atompulje. Canada var af den opfattelse, at planen kunne og burde gennemføres, selvom Sovjetunionen, hvad der måtte beklages, skulle beslutte ikke at ville deltage.

Om De Forenede Nationer udtalte Mr. Pearson, at det måtte erkendes, at De Forenede Nationer i de senere år havde mistet noget af sin prestige. Årsagerne hertil var flere. For det første havde mange mennesker haft en urealistisk opfattelse af, hvad De Forenede Nationer kunne yde. Dette havde medført, at der på dagsordenen var blevet optaget spørgsmål, som organisationen ikke kunne løse, og resultatet var blevet, at spørgsmålene kom igen år efter år til skade for FN's gode rygte og effektivitet. Endvidere havde forværringen i den internationale situation i tiden efter 1945 yderligere formindsket FN's muligheder. Endelig led organisationen af visse svagheder — som for eksempel at en række lande trods ønske derom stadig ikke var blevet optaget som medlemmer — der yderligere havde forøget visse medlemslandes betænkeligheder ved at gøre brug af De Forenede Nationer. I den nuværende situation var der derfor grund til bekymring, men ikke til modløshed. Det var en opfordring til at gøre det bedre i fremtiden og ikke til at klage over tidligere fiaskoer.

Sovjetunionens viceudenrigsminister Andrej Vishinskij indledte sin tale med et angreb på Vesttyskland, USA og Europahæren. Vesttysklands aggressive hensigter var, ifølge hr. Vishinskij, blevet klare for enhver ved den af forbundsdagen for kort tid siden vedtagne resolution gående ud på, at forbundsrepublikken ikke kunne acceptere Tysklands nuværende grænser, hverken i vest eller i øst. Det kunne under disse omstændigheder ikke undre nogen,